

BAJTÁRSI

LEVÉL

1954. VII. évf. 7. sz. levél. 59. oldal. Bregenz, 1954. július 15.

MI IS AZ A CSENDÖRTUDOMÁNY?
4. levél.

Szegény Mihály esetéből láthatjuk, hogy a törvény védi a vagyont. Ingót, ingatlant egyaránt. Ingó a csibe, mert akárhova viszszük, csibe marad, még a fazékban földarabolva is. Ingatlan a Salgó ur háza, amelyet ház formájában nem lehet elszállítani. Szétszedve pedig csak építő anyagok, amelyek büntetőjogilag ismét az ingó nevet viselik.

Most azonban nézzünk egy kicsit körül, mi mindent is védenek a büntető-törvények.

De mielőtt tovább folytatnám elmélkedésemet, egy kijelentéssel tartozom csendör olvasóimnak. Büntetőtörvénykönyv nem áll rendelkezésemre. Leveleim írásakor kizárólag emlékezetemre támaszkodom. Ha valamit kifejejtenék, vagy elcsuszna valamelyik elgondolásom, arra kérem olvasóimat, figyelmeztessenek rá. B.L. -ünk melegszívű szerkesztője továbbítja a nekem szánt kiegészítéseket.

Nos. Az "egyén"-nek kétféle javait védik a büntetőtörvények (ezután Bt-eknek fogom rövidíteni), még pedig a személyi javait és a dologi javait. Most fordítsuk meg e kettőt, mert a vagyon elleni büntetendő cselekmények gyakoribbak a legtöbb vidéken, mint a személy elleniek. A Bt-ek védik az egyénnek a dologhoz való jogát, de magát a dolgot is.

Azt már láttuk, hogy Salgó urnak tulajdonjoga volt a csirkéhez. Szegény Mihálynak meg sem iféle joga sem volt hozzá. Salgó urnak tulajdonjoga volt a házához is; kifejezést is adott annak, hogy ott őt ne zavarják. De joga volt olyanféleképpen is mindkettőhöz, hogy ha történetesen Szegény Mihály barátunk bosszúból, vagy valamelyik gyereke a féltucatból egy pár csirkének a lábát eltörte volna parittyalövődzés közepette, avagy egy pár ablaktábláját bezúgta volna, e roppant nagy jog miatt egész csinos ingó, vagy ingatlan vagyonrongálás keletkezett volna. Na de van Salgó urnak kaszája is. Ha ezen utróvidítés céljából keresztben átvág valaki, megint csak botlik egyet, ha nem is göröngybe, annál inkább Bt-be, mert ez ilyen formájában is védi az ingatlant, minekutána ebből az utróvidítésből és időnyerésből egy takaros kis mező kihágás keletkezik, amelyben Salgó urnak tettenérés esetében még zálogolási jogot is biztosít a törvény.

Na de ne anyaglaskodjunk tovább. Nézzük inkább a személyi javakat. Első helyre szokták sorolni az életet, mert azt visszaadni senkisésem tudja. Azután nehezen helyreállítható olykor a testiépség is. Vagy ott van a személyes szabadság, a vallás, amelyekre a népi

demokrácia oly mesterien fittyet hány; azután a szemérem, a családi állás, a becsület. S ha még a személyhez tartozó javakhoz sorolom a szabad lakhatás és költözködés jogát, a gyülekezési és egyesülési jogot... Tovább nem is merek menni, mert elszorul a szívem, ha a vasfüggöny mögött élő szereteteinkre, elnyomott, rettegésben tartott édes magyar népünkre gondolok.

De ne érzékenyedjünk el, állapítsuk inkább meg, hogy az egyé-
nen kívül az egyénket: a köz-t is védik a Bt-ek, akár a vagyoni és
személyi vonatkozású közveszélyes bűncselekményeket, akár pedig a
csak személyi vonatkozású vallást, közszemérmét, vagy a becsületet
(állásbecsület, testületi becsület) nézzük.

Védik továbbá a Bt-ek a hatóságokat és közegeiket és egészé-
ben magát az államot és annak polgárait: a nemzetet, vagy más névvel
a társadalmat.

Egy megállapítással még tartozom. **N e k ü n k** a személyi ja-
vaink között első helyen nem az életünk áll, hanem a becsületünk.
Akár fegyverbecsület, akár csendőrbecsület, **legfőképpen pedig magyar**
becsület formájában!

-o-o-o-o-

Szikulusz.

EGY RÉGI NYÁRI NAP.

Reggel nézem a naptárt: június 29. Valami szokatlant érzek raj-
ta. Pillanatnyi fejtörés, aztán rájövök: feketék a számjegyek, pedig
ma Péter-Pál napja van. Piros számjeg ek járnak neki, akár pünkösök-
nek. Miért áll itt mégis egyszerű hétköznapi fekete köntösben? Pe-
sze Monday, Tuesday... Nem hétfő, kedd... Ezért fekete itt a június 29.

Péter-Pál! Otthon a buza aratásra érett. Eszombé jut egy ré-
gi Péter-Pál napi portyázásom. Üres volt a nyilegyenes országot e-
lőrc-hátra a látáhatárig. Csak mi ketten bandukoltunk rajta. Templom-
csendben koppantak a lépteink s miná a ketten belemorúltunk abba az
álmosító némaságba, amit csak üres alföldi országoton lehet találni
szélmentes, forró nyári-deleken. Ugy éreztem, alszik a világ s talán a
mi kettőnk mozgása fölösleges csendháborítás csupán. Szótlanul rőt-
tük a kilométereket. Jobbról-balról óriás körben buzatenger terült.
Az ut montén eperfák sorakoztak, tele fehér, krémszínű, fekete sötér-
eperrel, de mi csak néztük az epret ugráló adámcsutkáival és a nyelv-
vünk hegyén összefutott a nyál, mert eperfára mégsem mászhatnak fel
a portyázó csendőr. Ez már a nagyság átka...

Bandukoltunk szótlanul fától-fáig, kötől-köig és a buzatenger
jött velünk. Véges-végig óriás körben buza, buza, buza. Nem tudtam be-
telni vele s azt éreztem, hogy ha a világ végéig megyek, a buzatenger
addig is velem jön. Azóta valóban elmentem majdnem a világ végéig
s az a régi lép velem jött...

Mert én ma is ott portyázom azon az alföldi országoton s
mellettem a járdőtársam. Betérünk a csárdába. A vastag, vertifalu ivó-
szoba hideg, mint a jégverem s a szokásos érdeklődés után siotünk
vissza a napsütésbe. Betérünk az országotról a Csallós-dűlőre. Rop-
pan a forró, perszagu levegő egy kis pihenést parancsol. Le a kalapot
a fejtetőről, csúrog a zsebendőbe a veríték. Nekitámaszkodom egy
hajlott kis akácnak, a hátamon érzem a kergét és egy száraz galy
nyomja az oldalamat, de jól van így. Szeretem az akácot, a durva érzé-
gét, a kis bütykös galyacsonkokat, amiken pihenőben puska, járdőtáska
olyan jó helyet talál. Szeretem a fűvet a lábomnál, amint a csont
száraz dűlőben s megtalálja az utat az élethez. A nap delől. Per-
szel. A kis akác hűsége sen teríti ránk az árnyékát s igaz bajtársi
egyvetértés kell hozzá, hogy kettőnknek elég legyen...

Támaszkodom az akácnak és nézem az aranylő világot. Minden
arany, ameddig látok. A dűlőt keskeny s kétoldalt buza a kerítésre.
Jó magas, az időn és gazdag, de a sok eső miatt néhány napot kesik
az aratás. Szellőt sem érzek a levegőben, de a buza valami titkos.

erőtől mégis hajladozik, bólogatnak a kalászok. Fürdenek a napban. Nézem őket, külön-külön mindegyiket, ameddig szememmel befoghatom. Vagy harminc méternyire három nagy pipacs egy csokorban, tovább két kisebb, belevegülvé egy buzavirág szigetbe. Arany-piros-kék színek olvadnak egybe. Szép! Nagyon szép s most egy fecskéfarku sárga-fekete lepke libben a buza fölött. Játékosan, azzal a változatos, művészi hanyagsággal, ahogyan csak a lepke tud repülni. Felcsap magasra, aztán zuhan alá rezeg vargabetűben, majd hirtelen átvált jobbra s megint másfelé váratlan manőverrel, aztán leül a lábam elé egy sárga virágra pi-henni, királynői palástot terítve az egyszerű kutyatej virágra...

Lángol a nap a kék égen, a vibráló fényhullámok megsokszorozzák a buza aranyát s messze az aranytenger közepén a hullámzó levegőben egy tanyasor uszik, vagy csak a képe egy távólibb tanyasornak? Belakábulok a fénybe, ragyogásba, csendbe s az áldott magyar nyárban megtelik a lelmem békeességgel és imádsággal. Nem hiszem, hogy az emberi léleknek lehetnek tisztább, szebb pillanatai azoknál, amiket én ott a Csallos-dülőn most megint átélek...

Igy volt azon a régi-régi nyáron és a lelkemben így van ma is. Azóta bejártam országokat, világrészeket, láttam sok csodát. Láttam mindenből a nagyobbát, még nagyobbát, annál is nagyobbát, legnagyobbat, leges-legnagyobbat, láttam rettenetes hegyeket, tátongó sikkokat, vad folyókat, szelid tavakat, kék eget, kalapnyira hizott buzakalászokat, a vad és bársonyos természeti szépségek minden változatát, de a Csallos-dülő Péter-Pál napi szépségeit nem találom sehol.

Házam van, autóm van, pénzem van, gyermekeimnek mindent megadhatok és mindezekért hálás vagyok a befogadó hazámnak, de az a kis görcsös akác a Csallosdülő sarkán a durva kérgével itt lesz a hátamon, amíg élek s a száraz gallycsontot magam fészitem be a bordáim közé, hadd fájjon! Anyyra fájjon, hogy szibbadjon bele az a másik fájdalom, ami a lelkeket marja.

-o-o-o-o-

Péter-Pál.

HA "MAGYAR" VOLTÁL...

Ha "magyar" voltál, nem lehetsz bitang,
hitvány, csalárd és megalkuvó!
Edd bár öt világrész sovány konyerét.
A szivedben véred lüktetése
sirig doboljon magyar indulót!

Ha fáj, ha vérzik, ha arcuárcsapás ér.
Vagy csillagjárásra könnybogyúl szemed,
ha sátánok raja meggy tüzharcba érted,
ha kincssel vakitnak virrasztó szemed:
markold elszántan kettős-keresztedet!

István keresztjét, mit acéllá edzett
az Isten, az ember, a hazaszeretet
és összetart ma is, -mint széthullott kévét-
míg szivedben hordasz ősi crenyeket:
"Ha Isten veled, ki ellened?"

Az üres kalászok sorsa a szélvész,
mely sodor bomlasztó nocsár felé...
Ha "magyar" voltál nem lehetsz konkoly,
nem pelyva, sohasem "világsepredék":
(Hulljon ám bárhol is "idogon rögz"
egy szent földben sarjadt kalász fölé!)

Ha "magyar" voltál nem novelsz korcsot:
gyermek ősi jussát könnyen nem adod el!
Ha "magyarnak születéll" áruló nem leszel,
judáspénzt nem csörget bársonyos markod,
s nem dobod vásárra magyar-neved,
őseid enlékét nem szennyezed!

Ha "magyar" volt szived, nem lehetsz hűtlen,
 ha évtized-bástyát von is az önkény eléd,
 ha magyarnak születted, oh!! el ne add magad,
 mert megbűnhödsz minden csepp magyar-vérért!...

Az elhunyt "Nagy Magyarnak" vitéz TAMÁSI SUBIK KÁROLY emlékének ajánlva!

-o-o-o-o-

Skerl Kelemenné.

A CARABINIERE.

(A csendőr.)

Trta:Giovannino Guareschi.

A háboru végre kivonult az országból, de ahol végigszárguldott gyűlöletet és...aknákat hagyott hátra. Újabb foglalkozások keletkeztek, mint a politikai ügynök és az aknaelhárító. Mindkettő egyformán veszélyes, mert a gyűlölet is, meg az akna is akkor robban, amikor az ember a legkevésbé várná.

Egy szép napon a mi kis falunkban is megjelentek az aknaelhárítók és serényen nekiláttak munkájuknak. Már majdnem befejezték, hirtelen elvitték azonban őket oda, ahol sürgősebben volt rájuk szükség. Távozásuk előtt az elmaradt egyetlen kis aknamezőt drotsövénnyel bekerítették és gondosan figyelmeztető táblákkal is ellátták.

Idők multán nyáron kiment a mező tulajdonosa, hogy az aknamező körül is lekaszálja a fűvet. Amint egyszer munka közben megállott, hogy a verejtéket letörölje a homlokáról, hirtelen a lélegzete is elállt, mert egy 5-6 év körüli fiucska pillantott meg az aknamező kelles közepén lévő nagy fa alatt, aki kavicsokkal játszott. A kaszálb aggodalmában nem kiáltott rá a gyerekre, hogy meg ne ijessze, hanem egy kicsit megpengette a kaszáját és a fiucska odanézett.

"Maradj nyugton! Meg ne mozdulj, mert bombák vannak a földben elásva. Ha mozogsz, meghalsz!" mondta a paraszt.

A háboru nem kimélte sem a városi nagy palotákat, sem a magányos kápolnákat, de még a kecskeösvényeket sem. Ily koru fiucska látták már, hogy miként arat a halál. Természetes tehát, hogy a figyelmeztetésre halásápadt lett, nem mert megmozdulni, alig mert szegényke még lélegzeni is.

A paraszt segítséget hívott. Nemsokára tele volt a rét az aknamező körül emberekkel. A község orvosa és papja is odaérkezett. Egy gépkocsi is közeledett az uton, amire az emberek megkönnyebbülve állapították meg: a polgármester.

A polgármester az ut szélén megállította a kocsiját, kiugrott azonnal és a tömeghez sietett.

Eppen olyan ember volt ő is, mint a többi. Hat hónappal ezelőtt még közönséges pallér, akit senki sem tartott sokra. Most azonban a politika révén polgármesterségig vitte. S ha egy polgármester egy szerencsétlenség színhelyére érkezik, természetes, hogy mindenki fellelegzik: "Hála Isten! Megérkezett!"

"Kié ez a fiu?" Így a polgármester. - A fiucska a falu végétől való volt. Ugy jött át a mezőn ide játszani. Még mindég sápadt volt szegényke, ott ült mozdulatlanul s csak a fél-tüdőcskéjével lélegzett.

"M ma..." szólalt meg elhalóan, hogy még az ajkát sem merte mozgatni. Maga is alig hallotta önönhangját.

A polgármester a vállát vonogatta. "A városba kell telefonálni, hogy küldjenek szakembereket. Mert akárki meggy a gyerekkért közülünk, rálép véletlenül egy aknára s vége neki is, a gyerekeknek is. Ha od menet nem is, majd visszajövet."

"Azok azonban reggel előtt nem jönnek", mondja rá az orvos. "Éjszakára nem lehet a gyereket itt hagyni. Két ujjnyira tőle már lehet egy akna, s ha elalszik és megmozdul...?"

Elkezdtek tanácskozni, mérlegelgetni, hogy miként lehetne a fiúcskát kihozni veszélyes helyzetéből.

Egyszer csak egy csendőr tűnik fel az uton. Leszáll a kerékpárjáról, megnézi a gépkocsi rendszámtábláját s kerékpárját tolva odamegy az emberekhez. A szomszéd községből való csendőr volt, az embereket még nem ismerte, mert nem régen helyezték ide.

"Kie az a kocsi?" kérdezte, amikor a tömeghez ért. S mivel mindenki a polgármesterre nézett, hozzá fordult: "Hogy hívják?... Atyja neve?..."

"Miért?" kérdi a polgármester. "A rendszámtábla szabálytalan", válaszolja a csendőr.

A polgármester egy türelmetlen mozdulatot tett. "Nem látja azt ott?" kiált fel. "Éppen ezt a pillanatot tartja a legmegfelelőbbnek ahhoz a rendszámtáblához?"

A tömeg elkezd zúgólni.

"A fene egyen zug!" kiált egy vén-asszony. "Téged is, de azt a disznót is, aki fizet!"

A csendőr lassu, kimért mozgásu és nagyon szűkszavu ember volt. Lassan sz asszony felé nézett, majd tekintete visszatért a polgármesterhez, aki rámutatott az aknamezőre: "Nem látja azt ott?..."

A csendőr halkán olvassa az egyik tábláról, hogy: "Vigyázat! Alnák! Életveszély!" Majd megpillantja az aknamező közepén a fiúcskát a fánál. Azután megnézi a polgármestert, aki izgatott hangon fejtegeti a helyzetet.

"Ertem! mondja a csendőr. "Mondja meg a fiúcskának, hogy támassza neki a hátát a fatörzsnek és ne mozogjon. Mindenki el innen, messze!"

Most megkerüli a drótsövényt. A fatörzs teljesen fedezte a gyermek testét onnan. A talaj a sövényen belül kopár és száraz volt. A csendőr egy pár marék homokot és utcaport követelt. Egyik asszony hozott a fejkendőjében. A csendőr átbujt a szöges drótok között.

"Adja ide a puskáját!" szól oda a polgármester.

A csendőr csak a fejével intett nemet, ügyesen maga után huzta a drótok között és most ott állott a sövényen belül.

A bámszokdók most még jobban elhúzódtak, mert valamelyikük azt állította, hogy ezek valószínűleg olyan aknák, amelyek a földből kilönek és a levegőben robbannak.

A fiúcskát nem fenyegette veszély, de a többieket könnyen elkaphatta.

A csendőr lehajolt és egy kis homokot szórt maga elé, arra lépett, majd ismét lehajolt és a következő lépéséhez hintett homokot. És így tovább úgy, hogy lábnyoma mindenütt megmaradt és, ha minden sikerül, visszafelé már nem lesz veszélyes. A tömeg borzongva nézte. Egy szót nem lehetett hallani, egy mozdulatot nem lehetett látni.

Sikerült baj nélkül eljutnia a fához s ezt átkarolva egyik kezével tarkón fogva óvatosan felcsemelt a gyereket és a vállára ültette. Azután visszalépdelt a saját nyomán. Az emberek lélegzetfojtva bámulták. A drótsövényhez érve először a gyereket totte át, majd maga is átbujt. Erre egy hatalmas üdvialgás reszkettette meg a levegőt, mindenki odarohant. A nők zokogtak.

"Maga igazán hős!" kiált fel a polgármester a körülötte longó emberek közül.

A csendőr nyugodt mozgásu, kevés beszédü ember volt. Nem hozta ki semmi sem a sodrából.

"Szabálytalan a rendszámtáblája!" mondja a polgármesternek. "Hogy hívják?... Atyja neve?..."

A polgármester feltekintett az égre s megcsóválta a fejét. Mindkét kezét zsebre vágta és vállat vont.

"Ferretti Mario-nak, apámat meg Luigi-nek. Boschetto-ban születtem, 1891. május 5-én."

A csendör nyugodtan feljegyezte és még arról is meggyőződött, hogy Ferrettit egy r-el írják-e vagy kottóval.

"Foglalkozása?" kérdi.

"Pol-gárr-mes-terrr!" válaszolja gnyosan. Az emberek el kezdtek nevetni.

"Az nem foglalkozás, hanem tiszttség", jegyzi meg a csendör.

"Mit csinál akkor, amikor nem polgármesterkedik?"

"Pallér!" feleli kurtán, látható bosszúsággal a polgármester.

A csendör elkérte a papirokat, a vezetői és a gépjármű igazolványát. Szörnyű nyugalommal és alapossággal vizsgált át mindent.

"Rendben van! Köszönöm polgármester ur!" mondja kezét tisztelgésre emelve. Azután ahhoz az asszonyhoz fordult, aki azt a kijelentést tette volt, hogy "A fene egyen meg! Féged is, de azt a disznót is, aki fizet!" A személyadatait kérte.

Az asszony csipőre tette a kezét: "Micsoda ember! Be kell látnia, hogy hogy odavan egy asszony, amikor egy gyereket oly szörnyű veszélyben lát s egyszerűen, a legnagyobb lelki nyugalommal egy vacak rendszámtáblát firtat...!"

A csendör egy kissé eltűnődött az eseten, jegyzőkönyvocskéjét becsukta és megszólal nyugodtan: "A rondkívüli körülményekre való tekintettel hagyjuk ezt a személyes sértést. Marad azonban a kormány szidalmazása. Azt nem tűrhetjük! Hogy hívják?..."

Megkapta az adatokat és távozott. A tömeg ellenségesen nézett utána.

Az úton várta azonban a fiucska, Némán és mozdulatlanul állt ott, s nézte, amint kerékpárjára felült a csendör és arccskája mosolyra huzódott.

De ez elég volt. Mert egy csendör nem igényes; kevéssel beéri... És visszamosolygott.

Istenem! Akár a magyar csendör!

Olaszból: Firkász.

-o-o-o-o-

AHOGYAN MI LÁTJUK.

A június 15. óta eltelt egy hónapnak az Eisenhower és Churchill féle találkozó, a genfi konferenciának további eredménytelensége s a Mendes France-féle új (második világháború után a 20-ik) francia kormány alakítása voltak a fontosabb eseményei.

A találkozóról kiadott nyilvános közlés kihangsúlyozza az alapelvekben való egységes angol-szász felfogást, de hogy melyek e tárgyalásnak konkrét eredményei, azt majd csak az idő teltével tudjuk bemetszeni. A délkelet-ázsiai kollektív védelmi szövetség létrehozására konkrét lépések történtek, de ugyanakkor az európai védelmi szövetség franciák és olaszok általi ratifikálása mindeztől meg nem történt, bár az olasz pénzügyi és honvédelmi bizottság elfogadta azt s a francia új miniszterelnök is rövid idő elteltével ígérte annak a francia parlament elé terjesztését.

Genfben a koreai kérdést még a napirendről is levették s az indoknaival foglalkoznak és talán Mendes France fegyverszünet létrehozására vonatkozó erőfeszítései mégis eredményre vezetnek. A kérdés csak az, hogy milyen áldozatok árán? Ugyanis, ha a tárgyaló felek közül csak az egyik fél kész engedményekre s a másik pedig - jelenleg a kommunista-mórcsón kitart eredeti álláspontja mellett, akkor bár volt a genfi konferenciát mindeztől kihuzni, mert egy ilyen fegyverszünetet már Bidault külügyminiszter idejében is létrehozni lehetett volna s akkor még kevesebb területi veszteséggel.

Nem a Nyugat, hanem a kommunisták könyvelhetnek el sikert a genfi konferencián, ha ez a vázoltak szerint megtörténhetik. Az idő pedig nem a szabad nyugati világnak, hanem a kommunista zsarnokság alá kényszerített Kelet-nak dolgozik.

-o-o-o-o-

EGY VESZÉLYES NYOMOZÁS.

(folytatás)

A nyomozó a villának 150 méternyire való megközelítésekor meglepődve észlelte, hogy annak sarkától valaki öt figyeli. A kíváncsiság gyorsabb ütemre serkentette. Amikor azonban a villához ért, senkit sem látott és nem talált ott, sem annak környékén, sem bent az épületben. Töprengett! Mit tegyen? Ha a tulajdonos vagy annak megbízottja volt a figyelő, úgy feltétlen bevárta volna őt. De nem, tehát az nem volt. Hová tűnt az illető? - kérdezte önmagától. Felfutott a hegytetőre és látta, hogy az illető kb. 200 méterre halad lefelé a hegy tulsó oldalán. Ezek szerint idegen, de mit keresett akkor a villánál? Miért figyelte őt? Talán a tettes? Ha már nem várta be a villánál, úgy nem fogja bevárni abban az esetben sem, ha utána kiált. Ha pedig elfut, soha meg nem tudja, hogy ki az illető. Nem marad más hátra, mint csendben követni ezt a furcsa valakit. Közben azon vette magát észre, hogy már jól elhaladt a villától követe az illetőt.

A szürkület mind jobban ellene szegődött és pár száz méter megtévése után alig-alig látott. Gyorsította menetütemét, hogy ne tévessze szemelől a gyanus ismeretlent. A gyorsított menet következtében már izzadt, de ennek ellenére sem csökkent közöttük a távolság. Ez a körülmény azt a gyanút ébresztette benne, hogy az ismeretlen észrevehette, hogy követi és menekülni igyekszik előle. Nem baj - nyugtatta meg magát - így legalább alaposabb a gyanuja. A községig kibírja a gyorsított menetet, ott pedig majd csak akad valaki, aki segítségére lesz.

A község szélénél nagy meglepetés érte a nyomozót. A gyanusítottja nem ment be a községbe, hanem annak szélénél elvezető dűlőutratért, majd a község közepével egy magasságban ráfordult arra az utra, amelyik a szomszéd községbe vezetett és még gyorsabban szedte a lábait. A nyomozó már felöltőjét is levetette, hogy követni tudja emberét s az annak felénél járhattak, amikor egy kerékpáros férfi utolérte, akivel közölte mivoltát és azt, hogy egy bűnözőt üldöz, aki előttük halad. Kérte, hogy adja neki oda a kerékpárt a bűnöző utolérhetése végett és a felöltőjét pedig őrizze meg addig, amíg azért visszajön.

A kerékpáros előbb szabadkozott, de a határozott hang eloslattatta gyanuját és átadta a nyomozónak kerékpárját, amellyel ő megközelítette gyanusítottját. Előkészített pisztolyával leugrott a kerékpárról, vasmarokkal elkapta gyanusítottja vállát és rákiáltott:

-Állj, ki vagy?!

A megszólított meglepődve hirtelen arca fordult támadójával, de ebben a pillanatban mind a kettőjükben meghűlt a vér. Szó nélkül néztek egymásra, majd a gyanusított felkiáltott:

-Sándor! a csodába, mit akarsz? Mit keresel itt? -

A nyomozó még mindég hang nélkül nézte bajtársát és csak ahhoz volt eroje, hogy felsőhajtott:

-Imrém, Imrém, de ezt megérni több, mint sok! -

-Jó, jó, de csak nem Te követtél a villától? -

-De bizony én, Imrém! -

-Csodálatos, hogy mindkötten ennyire melléfogtunk. Néza csu-
ron viz vagyok. -

-En talán még jobban. De ugyan ki mert volna arra gondolni, hogy Te vagy az, aki a villánál leselkedik felém, majd hirtelen eltűnik? -

-Eltűntem, mert úgy gondoltam, hogy a sértett, vagy annak megbízottja közeledik a villához és semmi kedvem nem volt a bemutatáshoz, valamint az ezt követő felvilágosításhoz. Ezért hirtelen eltávózásommal véltem egyszerűbbnek a kérdés megoldását, de sajnos ez lett az eredmény. -

-Megértelek Imre, csak arra vagyok kíváncsi, hogy milyen körülmények irányítottak a villához? -

A beszélgetésben megzavarta őket a kerékpár tulajdonosa, aki elcsodálkozott a barátságos értekezésükön.

-Kedves Uram, köszönöm a kerékpárját- mondotta a nyomozó, de amint látja, őriási tévedésnek cstem áldozatul, mert ez az általam üldözött férfi a legkedvesebb barátom.

A kerékpáros csak legyintett a kezével és folytatta:-Nagyon szívesen, szóra sem érdemes- miközben ferde szemszögből nagyokat pislogott a furcsa két idogere és eltávozott. Az uton azon gondolkodott, hogy miként lehetséges az, miszerint az állítólagos nyomozó míg utól nem érte az állítólagos barátját, addig az gonosztevő volt s amikor utólrta, a legkedvesebb barátja lett? Gyanus, gyanus, de majd tisztázní fogja az őrsparancsnoknál, hiszen nagyon is előszeretettel érdek-lődik mindég hasonló kétes személyek iránt. Az utja közvetlenül a csendőrörsre vezetett, ahol a történeteket részletesen elmondotta az őrsparancsnoknak, ki nyomban járört vezényelt a két gyanus ismeretlen egyén felkutatására.

-Hogy milyen körülmények vezettek engem a villához, az részletes magyarázatra szorul. De előbb szeretném tudni, hogy Neked ezek után mi a terved és mit szándékolol cselekedni?-

-Hogy mi a terved? ne is kérdezd. Ugy sejtom, az őrsparancsnok már nagyon vár, mert ő küldött a villához egy csomo őrizettbe vett kulccsal, hogy azokat próbáljam ki.-

-Tehát vissza kell menned a villához?-

-Ha lehetséges volna nem menni, de ropülni.-

-o-o-o-o-

(folytatjuk)

HOZZÁSZOLÁST KÉRÜNK!

E rovatunkhoz beérkezett első hozzászólást az alábbiakban teljes egészében közöljük:

A B.L.VII.évf.5.sz.-ban a fenti cim alatt rovatot indított egyes kérdések megvitatására. Jelenleg a ruházat, fegyverzet, felszerelés kérdésén a sor. Azt hiszem, hogy e vitához mindenki hátrányos megítéltetés nélkül hozzászólhat, még ha talán egy kicsit túl is lö a célon.

Lapunk előző számaiban már foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy jövőben közbiztonsági szervek legyenek-e, vagy egy közbiztonsági szerv? E tanulmány világosan kimutatta az egy közbiztonsági szerv előnyeit és ezért hozzászólásunkat már annak a figyelembevételével kell megtennünk. E vitánál tartsuk szemelőtt azt a magyar közmondást, hogy "addig takarodzá, amig a takaród ér". Nekivánjunk olyant, amit Hazánknak módjában nem lenne megadni.

Az egy közbiztonsági szervben is valószínűleg lesznek gyalogos közbiztonsági szervek, akik városokban és vidéken teljesítenek szolgálatot. Lesznek lovasok, az Alföld homokos és mocsaras vidékein, ahol nem mindég lehet gyalog, vagy gépjárművekkel közlekedni. Lesznek gépjárművekkel felszerültek, akik az oddiginél nagyobb működési területet és tevékenységet kapnak a jövőben.

A fentiek előrebocsajtása után ruházatunk színe kétféle lehetne: 1./Sötét zöld, mint szolgálati és diszruha a városokban és a vidéken szolgálatot teljesítők részére, mint diszruha. 2./A vidéken szolgálatot teljesítők ruhájának színe (szolgálati ruha) lehetne olyan, amilyen eddig volt, mert az jobban hasonlít a terephez.

Szolgálaton kívül pedig minden közbiztonsági közeg polgári ruhát viselkessen.

A közbiztonsági közegek szolgálatban kalapot tollforgóval, laktanyákban, iskolában pedig Boecky-sapkát viseljenek.

Ruházatunk anyagja lehet posztóból télire és egy könnyebb anyagból nyári viselésre. Ruházatunk alakja: zubbony lehajtott gallérral, gyalogosoknál, gépkocsizóknál hosszú nadrág. Lovasoknál kettő lovaglő és egy hosszú nadrág.

Ruházatunk számszerint: Egy szolgálati, egy dísz köppeney, két szolgálati posztó zubbony, egy nyári és egy dísz-zubbony. Nadrag, gyalogosok és gépkocsizóknál kettő szolgálati, egy dísz posztó hosszú nadrág, egy könnyű nyári. Lovasoknál egy szolgálati, egy dísz posztó lovagló, egy hosszú posztó, egy hosszú nyári nadrág. Egy szolgálati, egy dísz ka, egy Bocskay-sapka.

Minden külszolgálatot teljesítő részére egy esőkrabát.

Lábbeli: Gyalogosoknál városokból két pár szolgálati erős, egy pár könnyű cipő. Vidéki gyalogosoknak: Egy pár rövidszárú csizma, egy pár erős és egy pár könnyű cipő. Gépkocsizóknál a városi gyalogosokhoz azonosan. Lovasoknál egy pár erős, egy pár könnyű lovagló csizma, egy pár erős cipő.

Keztyük: a ruhák színéhez. Fehérnemű, mint eddig.

Fegyverzet: A rendes közbiztonsági viszonyok közepette egy megbízható pisztoly, mint lőfegyver, gyalogosoknál és lovasoknál kard is. A pisztolyhoz legalább kettő tár töltény.

Felszerelés: Városokban szolgálatot teljesítők részére derékszíj, pisztolytáska, kardtartó-szíj. Vidéki gyalogosoknál: járortáska, derékszíj, pisztolytáska, kardtartó-szíj. Gépkocsizóknál: járortáska, derékszíj, pisztolytáska. Lovasoknál: lovas szolgálathoz derékszíj, pisztolytáska, kardszíj, sarkantyú; gyalog szolgálathoz: járortáska.

Lőfelszerelés: nyereg táskával, kantár, nyergelő pokróc, etető és tartalék zabos-zacsok, itatóvödör.

Ugy gondolom, hogy az irtak szerint jobb lenne a szolgálati és szebb a díszruha, de többre se kerülne. Ha a polgári ruha viselése szolgálaton kívül szabad, nem kell extra ruha, társasági sapka, fekete nadrág.

Remélem, hogy folytatólag más dolgok is megvitatásra kerülnek, amelyekhez szintén igyekszem hozzászólni.

-o-o-o-o-

B. J. lov. csö. Austria.

ELVESZTETTÜK A LABDARUGO VILÁGBAJNOKSÁGOT, DE...

A Svájcban lefolytatott labdarugó világbajnokság döntő mérkőzéseiről a szerkesztőség külön felkérésére egyik a magyar csapat minden játékát végignéző és külföldön ma is aktív trainerként működő Bajtársunk részletes beszámolót küldött, amelyben szakszerűen mutat rá a egyes mérkőzések kiemelkedőbb eseményeire, amelyekből helyhiánya miatt csak az Uruguay és Németország ellen játszott mérkőzésekre vonatkozó tudósítását közöljük.

"Alig voltunk túl az egyik nehéz akadályon (ez a brazilok elleni mérkőzésre vonatkozik), amikor jött a sorsolás avagy a rendezés lehetetlen volta folytán a hír, hogy a negyed-döntőt Uruguay ellen kell játszsanunk, míg Németország a torna során váratlanul gyengén játszó Austria ellen fog küzdeni.

Az Uruguay elleni mérkőzésről röviden csak annyit, hogy élvezetesebb, szebb és izgalmasabb mérkőzést még nem látott a labdarugó világ! Két egyenlő erejű csapat küzdött 120 percig a pályán és bármelyikük megérdemelten nyerhette volna a mérkőzést. A magyar csapat összjátékban multa felül a dél-amerikaiakat, míg azok több egyénileg nagytudású játékossal vonultak fel. Puskás még mindig nem vállalta a játékot. A 4:2 eredmény tulzott, de egy góllal a magyar csapat -mindent összevetve- jobb volt.

A döntő mérkőzést így legalább két döntő mérkőzésnek megfelelő Brazília és Uruguay játék után a "szerencsefiók" Németország ellen kellett játszsanunk. Ha a magyar vezetés nem követi el a hibát, hogy a még fel nem épült Puskást vezényli a pályára és a londoni 6:3 mérkőzés, valamint az uruguayok elleni mérkőzés egyik legjobb játékostát Buday II.-t kihagyta a csapatból, úgy minden kedvezőtlen körülmény ellenére is legyőztük volna a németeket, akik kétségtelenül tisztas mesterei, de nem művészei a labdarugásnak. Még így is közelebb állt a Ezton köszönjük és nyugtázzuk az Ön.....hozzájárulását a B.L.-re.

magyar csapat a győzelemhez, mint a németek, akiket csak kapusuk halálán szerencsével produkált parádés védeési és kétizben a gólvonaltól mentő bal hátvédjük óvott meg a vereségtől. Puskás és Tóth I. volt a leggyengébb a magyar csapat játékosai közül.

Fortuna Istenasszony a németeknek ajándékozta a világbajnokságot, de nyugodtan állíthatjuk, hogy a tudás alapján ma a világ ranglista vezetője Magyarország Uruguay előtt, míg a harmadik helyen Brazília és utána Anglia következik.

-o-o-o-o-

KÖZLEMÉNYEK, HIREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Csendörök a Kárpátokon címmel nyomtatásban megjelent Kövendy Károly szds. bajtársunk műve, melyben örök emléket állít a magyar csendőr hősi áldozatvállalásának, maradéktalan kötelességteljesítésének. Történelmi dokumentum ez a mű! Megrázóan tárgyalja azon harcokat, melyeket az ungvári csőzlj. egységgel hiányos felszerelésükkel vívtak a Kárpátokban a modernül felszerelt orosz bolsevista sokszoros túlerővel szemben. E művet minden csendőr egyénnek olvasnia kell, hogy a múlt hagyományából, a csendőr Hősök példájából merítsen új erőt arra az eljövendő küzdelemre, amelyet Hazánk, Nemzetünk s Testületünk ujjaépítése érdekében megharcolnunk kell!

Megrendelhető FÖLDES DOMOKOS bajtársunk címén, 578 Hamilton St. NEW-BRUNSWICK, N.Y. U.S.A., ára 1.50 dollár és portóköltség.

B.J. Franciaország. Bajtársunk feleségének f. évi június 19-én Mária-Jeanette-Patricia nevet nyert leány-gyermeke született. Öszinte örömmel gratulálunk a szülőknek és kívánunk Mindanyiojuknak jó egészséget.

Cső. jelvény 139 sz.-t tulajdonosa elvesztette, miért is azt Központi Vezetőségünk érvénytelennek nyilvánítja.

vitéz Tamásy Subik Károly-t, pápai praelátus, tart. táb. esperes stb. stb., elszóltította a Mindenható sorainkból. Egy igazi nagy Magyarral maradtunk kevesebben, aki békében odahaza, majd a háboruban is a most pedig a hontalanságunkban követendő példát mutatott arra, hogy miként kell cselekednie egy igazi jó magyarnak. Békebeli alkotásai és háborús teljesítményei méltatására nem érezzük magunkat feljogosítottoknak, de hontalanságbeli magatartásából kiemeljük azt a tényt, hogy már 1945-ben megkezdte a magyarság összefogását és rászoruló honfitársainak megsegítését. Majd Grázban az 1948-ban alakult magyar csendőrök grázi asztaltársaságának tevékeny tagja volt s büszkén nevezte magát a mi lelki csendőrünknek. Bölcs meglátásaival elősegítette a cső. közösség fejlődését és kialakulását.

Legyen a pihenése olyan nyugodt, mint amilyen küzdelmekkel telt volt áldozatos élete.

Az ausztriai magyarok halálesetével kapcsolatosan kiadott gyászjelentésen az alábbiakkal búcsúztak az elhunyttól: "Emlőked szívünkbe zárjuk, nagy eszméidet örizzük s majdan szabad Hazánkba magunkkal visszük!"

-o-o-o-o-

M A N U S K R I P T - K É Z I R A T. ABSENDER, ADRESSE: C I M :
B. L. SZERKESZTŐSÉGE, B R E G E N Z. Lager Vorkloster, Baracke 2.

DRUCKSACHE
PRINTED MATTER.
PÉRIODIQUE.

An Herrn
Mr.
Msr.

Dr. BELA REKTOR

1574 EAST, 49 ST.

CLEVELAND 3. Ohio

U.S.A.

